SURABHI

Journal of Arts and Literature

The Bi-annual Journal of Indian Institute of Space Science and Technology

Vol.7 No.2
(December 2016)

Indian Institute of Space Science and Technology

Department of Space

Valiamala, Thiruvananthapuram

SURABHI

Journal of Arts and Literature

The Bi-annual Journal of Indian Institute of Space Science and Technology

Vol. 7 No. 2

(December 2016)

Editorial Board

Editor
P. Radhakrishnan

Associate Editor
Gigy J. Alex

Editorial Board Advisors
V. C Harris
Kurien Issac
Babitha Justin
R. Jayapal
Anand Narayanan

Editorial Office
Indian Institute of Space Science and Technology
Department of Space
Valiamala, Thiruvananthapuram

Printed and Published at
Reprographic Facility, Library
Indian Institute of Space Science and Technology
Department of Space
Valiamala, Thiruvananthapuram

SURABHI

Journal of Arts and Literature

The Bi-annual Journal of Indian Institute of Space Science and Technology

Vol.7 No.2
(December 2016)

Indian Institute of Space Science and Technology
Department of Space
Valiamala, Thiruvananthapuram

From the Editor's Desk

P. Radhakrishnan

Hello! SURABHI is here again with the usual fare contributed by the ISRO/DOS fraternity.

SURABHI is particularly grateful to Dr. K S Dasgupta, for his care and support during his tenure as Director of IIST. We wish him a healthy, happy and purposeful life.

SURABHI also warmly welcomes the new Director, Dr. V K Dadhwal and wish him a successful stint at IIST.

A combined Convocation was held on October 15, 2016 for IIST students from three previous batches. The choice of the date couldn't have been better, for that is the birthday of Dr. APJA Kalam, the first Chancellor of IIST.

Starting October 24, 2016, IIST organized various programs related to Swachhata Pakhwada that included cleaning the IIST premises by students, faculty and staff members, awareness campaign on cleanliness and personal hygiene among the inmates of an orphanage in Thiruvananthapuram.

As usual ISRO/DOS has been consistently making its mark on the scientific/technological front in the country. A great number of spectacular events are on the board for next year.

SURABHI wishes everyone a Happy New Year!

****

Contents

War	1
Academics, Me, Cricket	2
I like it when it Storms	6
An Encounter	7
Breaking the Underestimation	9
Pencil Drawings	11
Paani	12
Pyar Netha Abdul Kalam	13
Kattuthee	14
Ganitham	17
Painting	20

Kush Arya
SC16B028
2016 B.Tech (Aerospace Engineering)
IIST
nirajkush8@gmail.com

WAR

An evil soul, war!
Fought in large numbers so far...
that will never bring peace,
Except some sort of guilded piece.

No one benefitted from war
Fought in large numbers so far...
Only clashed monuments 'n' deserted place,
All thoughts not to be chased

War yields happiness for short time,
Upon which they could always chime.
War, the soul which destroys many lives
It is the ocean not to dive.

Academics, ME, Cricket!

Malaidevan P
SPASC Division,
Physical Research Laboratory,
Navrangpura, Ahmedabad
malai.devan@gmail.com

Our life is a monument made with the bricks of memories and it is you who make those memories. That's why people often say you are the architect of your own life. When someone makes decisions for you, you are losing the position of being that architect. Okay let's cut this short. All I want to say is "MAKE YOUR OWN DECISIONS".

The above is a message. The message was simple "MAKE YOUR OWN DECISIONS" but why make a paragraph of it? From our childhood we have been hearing one – line advice from our parents nearly every day. But truthfully speaking they have very little effect on us. Why? Because such memories fade away. I'll not go into the depth of explaining the why of that.

Every strong message needs an equally strong story. Everyone remembers 'Slow and Steady wins the race' because of the Hare and Tortoise story. If you gain a bit of experience in life you'll realize that 'Slow and Steady wins the race' has a deeper meaning. Now let me present you a story for the message of "Make your own decisions":

This is my story (or rather experience). At that time I was a 7th semester student in IIST, Thiruvananthapuram. Though I had great fun in my college days, I missed out on the adventure part. I had planned to do my final year (8th semester) project outside IIST. So the end of my college life was nearing. For the other students of my batch it was the last semester in which they could score high grades to increase their CGPA. For me it was the last semester I would be in college as a student.

Date: **5th Nov 2014**:

I was working in the E-CAD Lab for the project (Subject *Navigation Systems AV411*) 'FPGA Implementation of Quaternion multiplication'. 7th semester is the time when you chose your electives. All the electives I chose, had a compulsory project or report to be submitted. So you could consider this unlucky but I consider this as medium to expand my talent to handle pressure.

It was around 11 pm, when I finally made a 4 x 8 k-map. My head started to ache, so I went out for a glass of water. At the second gulp, my phone rang.... "Why This Kolaveri Kolaveri di.....". It was the sports-in-charge of IIST.

Me: Hi Sir!

He: Malai! Tickets have been confirmed for the Match. I hope you will make it. Did you get your permission?

Me: I'll get it tomorrow sir.

He: Okay you get it quickly and inform me… Good night…

Me: Good night sir…

Date: **6th Nov 2014**

Okay now is the time to reveal the interesting facts. The match is on 18th Nov and the End Semester Exam begins on 19th Nov. The Subject is Navigation Systems and it was a 4 credit course. Among all the subjects of the semester this was the most difficult for me. My internal marks in the subject were indicating that I would fail, if I didn't study properly. I decide to meet my Professor. Next day I entered his office room…

Me: Excuse me sir!

(*He was busily typing something on his laptop and then after a few seconds he turned*)

He: Hi Malai! Come sit down.

Me: (*After promptly sitting down)* Sir, last night I got an update in the project, but I'm still stuck up with a small limitation.

He: Okay, I'm a bit free now, so go ahead.

(*After describing the work on K-map, I mentioned the limitation of I/O switches*)

He: Okay no problem, try using 'Virtual I/O' in FPGA.

(*Anyway I was adamant on implementing it*

on the existing I/Os of the FPGA first, but that was for formality and a future work if time remains.) …… (*Now was the time!*)

Me: Sir! I would like to ask you one more thing. I have cricket match on 18th Nov in Tiruchy and Navigation End Sem exam on 19th Nov in college.

He: Oh! So what have you decided?

Me: Sir, I definitely don't want to miss out on my first proper Inter-College match (*The one held last year was ruined by rain*) because next sem I would be doing my project outside IIST and I don't want to postpone my exam because I won't perform any better later. So I'll fit both of them together tightly.

He: (*encouragingly)* Okay all the best! Get our college a good name…

Me: Thank you very much sir! I'll do my best.

Date: **17th Nov 2014**

The past few days had been quite hectic. The project reports of 3 of the 5 subjects had been completed and submitted/presented. As the match was held a day before the End Sem exam, no one from B. Tech. batch turned up except me and a talented junior. The rest of the team members were from M. Tech. The train to Tirchy was via Guruvayur which leaves Trivandrum at 4 am in the morning. After packing up, I got the gate pass from the hostel warden at around 00:30 and walked casually with my favourite full hand hoodie towards the M. Tech hostel. All of us boarded the bus to railway station at 1 am and the train at 4 am. After getting our seats the only thing left to do was to sleep…

Then suddenly around 8 am, my phone rang… "Why This Kolaveri Kolaveri di…"

It was the Hostel warden who called…

He: (*In a bossy tone*) Hello Malaidevan! How did you leave for the match! You have an exam

the next day!

Me: (*calmly)* Don't worry sir, I will be back to attend the exam.

He: (*with irritation*) Okay!

Later in the afternoon we got down in Tiruchy and after sometime booked a hotel. Then we had an early dinner and assembled together for a long discussion. The discussion was quite long and had lasted till 11 pm. The next day was waiting…

Date: **18th Nov 2014**

The day finally arrived. The bus journey was an hour. After the registrations which were going on slow, we finally reached the ground. It was a mat pitch, with the out-field totally barren and the boundaries not clearly defined.

The match was to be a 30 over match. The opponents were a college from Tirunalveli. IIST won the toss and decided to bat. The openers had gone and I padded up as I was 1 down. The 1st wicket fell in the 2nd over, I walked towards the pitch in a calm way. Initially things didn't go my way.

The ball was not perfectly connecting the bat. *Then I started to realize the fact that I had come all the way risking my exam for this match which I considered more important*. Though I took more dot balls, I gained confidence through my timing. At the end of 15 overs, IIST scored 50 for 2.

After the break the situation improved. The run rate was improving and a 3rd wicket 50 partnership had been achieved. The next over, my partner got bowled. Then the next batsman , our team's big hitter, came. The next over was entertaining, He scored 1st ball 4, 2nd ball 4, 3rd ball 6, 4th ball Bowled! Slowly the downfall of an empire started. I had got out in the 22nd over scoring 38 and IIST had ended with 30 overs 136 all out.

Satisfied with our performance, we quickly got ready for fielding. The first ball was a cracker! Edged but catch dropped at point. Our fielders were putting up a nice show. Things were going on great, the opponent were 4 overs 17 for 2. It was exactly at this time when RAIN came and showered us. We were waiting for it to stop, but it didn't. So it was decided that the match result cannot be decided and hence was postponed to the next day. I exclaimed to myself TOMORROW! Seriously TOMORROW!!!

With dejection we returned to the hotel and packed up. The only bus to Trivandrum was at 9 pm. I excused myself from my teammates and reached the bus stand at 8 pm. I booked my ticket and kept my bag on the seat. I looked at my watch, it was 8:15 pm. So I decided to take a small tour around Tirchy bus stand and returned to the bus at sharp 8:45 pm. Around 8:25 pm, my stomach started grumbling, and a nice, simple hotel was in sight. I took the risk of having dinner assuming I won't be able to take my breakfast the next day. After hurrying through my dinner, I reached the pick-up

point of the bus at 8:50 pm, to find that the bus had already left, with my entire luggage!

With extreme panic in my mind, tiredness of my body, I quickly ran towards the office of bus stand and enquired about my bus. He had said that it had departed already. Then calmly I told him that my luggage, including laptop is in that bus. Understanding my situation he quickly arranged for an auto and asked me to pay for it. Nearly 5 kms later the auto reached caught up with the bus and I boarded it. The auto driver took Rs.200 (The bus ticket cost 170) and on top, the conductor blasted me. Anyway, the bus started towards Trivandrum, so I remained calm…

Date: **19th Nov 2014**

The D day was here. The bus dropped me at 6 am in the morning at Trivandrum Central. With just 30 rupees and a distance of 20 kms to travel within 3 hours, I was very vulnerable. With some confidence and more of luck I reached the campus at 8:40 am. I quickly took bath dressed up in whatever I could find. I took my notes and rushed to the exam room and reached there at 9:15 am. I got 10 minutes to review what I studied during the whole semester.

The exam was over and after lunch I got all the sleep I missed…

Date: **3rd Dec 2014**

Exams was over. I went to see my paper. After seeing the paper, I realized that I might fail. So I went to see the Professor in the evening.

He: Hi Malai! How are you?

Me: Great sir! Sir I want to tell you something…

He: Yes, go ahead…

Me: Sir, I might most probably fail. How should I proceed further? I hope it won't affect my project outside IIST.

He: No, don't worry about that, you can write the exam again after you complete your Project. Mostly it would be after the final comprehensive viva.

Me: (*A bit relieved*) Okay thanks sir! I'll take care of it later sir…

Date: **19th Dec 2014**

The results were out yesterday. I didn't have the courage to see my 'F' grade that time. But today was a good day. At my home the situation was quite good to reveal any disaster. Anyway I had mentioned to my parents that I would fail, but still there was always a shame to it. I opened the IIST website and then I saw something: 'AV411', 'Navigation Systems', "**E**"!

This full set of events flashed in my mind. In cricket terms, with 1 ball given and 6 runs to win, you hit the ball high and not sure whether it would be a 4 or a 6. And today the result came that it was a six!

And that completes an adventurous event during my college days, coincidentally on the last part of the 7th semester, my last one in IIST. What a thriller!

It has been nearly 2 years since this event took place. I still think about it. I had a choice, I could have taken the easy way out and scored a "D" in AV411. But I'm still proud that I took the difficult path and that, my dear friend, is what makes memories.

Remember once you choose the difficult path, don't assume that life gets easier on later. No! It only gets more and more difficult, but you become stronger and smarter to handle it. So just go for it.

Sarita Anil Kumar
Sr. Accounts Officer,
Main Accounts,70 Acre Area,
VSSC, ISRO Thumba P.O
Trivandrum
sarita_sro@yahoo.com

I like it when it storms

I like it when it storms, sweeping the world off its feet
Throwing a tempest, crumbling all that dares to cross its path
Without care, crying its heart out in sheer ferocity
Just the way my emotions soar at my heart.

I like it when it storms, as my life is like a storm
But unlike that gale, my raging storm is suppressed within
With a calm façade for the world who cares the least
I like it when it storms, sweeping the world off its feet.

I love the storm for its audacity, for its attitude, for being so brash
For, it is all liberating, making us feel so light
No wonder the storm seems all so gay
For its heart'd be content, free from any shackles
I like it when it storms, sweeping the world off its feet.

I admire the storm but I am so fearful
To unleash the tempest from within
Lest the world around me shatter
Hiding my tears from the world's eyes
It's a task to subdue the storm kept oppressed in my heart
I like it when it storms, sweeping the world off its feet.

Prof. A Chandrasekar
Registrar, Dean (Academics)
IIST
registrar@iist.ac.in

An Encounter

The encounter which I am sharing here happened thirty five years ago when I was a sprightly young man of eighteen years; the incident is still fresh in my mind. A well known Tamil weekly magazine celebrated its fiftieth year of existence by organizing a week long programme. The week long celebrations had debaters', novelists, poets, short story writers and well known Tamil literary enthusiasts forcefully putting across their respective viewpoints. The festivities were to end on a Sunday evening culminating in a light music programme at University Auditorium, Madras. The music extravaganza had well-known play back singers and was open to all public; I decided to attend the event and got myself a seat by showing up early.

Like all celebrations that are free, the concert started an hour late; however, it was a truly a memorable and enthralling experience. Like, all good things come to an end; the musical saga also came to an end. It was hardly 8 PM and I felt cheated that the event lasted barely one hour. I consoled myself that with no entry fee this was what one can expect.

I had informed my parents that I shall return by 9:30 PM. My house was in Mylapore which would take 15 minutes of bus ride in the night time. Taking an auto was an emphatic "No-No" even for a Madrasi like me who can speak impeccable Madrasi bhasha and who is well acquainted with the city. Auto drivers in Madras are notorious for their crass behaviour and for taking their customers for a real Madras darshan. I was not hungry either and decided to undertake the entire journey to my house by foot. Walking briskly for an hour along the stretches of the second longest beach in the world was a much better proposition than to travel in an overcrowded bus.

There was no cause for any disquiet since the pavements were brightly lit. The crowds had spilled out from the auditorium and several of them walked with me initially. However, after 15 minutes, there was hardly any soul on the road. The night air was just right. Out of the

corner of my eyes, I could make out two boys (aged 9 - 10 years) who were furiously following me. I quickly realised that the distance to my home is not walkable and cursed myself on my decision to walk. Meanwhile I was also getting hungry; however, with no hotels nearby I had to march on.

After walking for about 30 minutes, I realized that the two boys were still following me. I decided to increase the pace of my walking; to my surprise, the boys also did the same. The first signs of anxiety and disquiet gripped me. I consoled myself that they were mere boys and not physically as strong as me.

What if they are armed? What if one or both of them flash their knives at me? - the above thoughts started tormenting me.

I mentally made a quick calculation; except for my brand new wristwatch I had very little valuables in my possession.

What if they succeed in pining me down and make a hostage of me? All said and done two pairs of hands are always better than one; furthermore their combined age was greater than mine. I shuddered to think of the money my poor parents can hope to raise to pay for the ransom. It was now 45 minutes since I started walking and I had successfully completed three-fourths of the journey. Another five minutes of walking straight, I will have to turn right to Vivekananda House and after that the streets would not be desolate.

I started to jog so as to beat them at their own game. Five minutes of brisk jogging, I would be safe. Just then I heard a weak voice beckoning me and calling me "Elder Brother". I stopped my jogging as I found the younger of the boys gesticulating and calling me. I waited for both the boys to catch up with me and was preparing for any eventuality.

"Elder Brother. You are walking too fast for us to catch up with you. We are staying with our relatives; this is our first visit to the city and we came to see the Marina Beach. We did not realise that it has become quite dark by the time we decide to leave the beach. We did not have enough money for the bus tickets as we spent all the money in the beach. Our relatives have warned us of this big bad city and hence we decided to walk and follow you so that we can feel secure".

I chided myself for allowing my mind to be the Devil's workshop. I gave money to the boys for their bus journey. I thanked GOD for his mercy; for it is a much safer option to be followed by two boys rather than a bunch of street dogs, considering the close equations between beaches and street dogs.

Breaking the Underestimation

Monisha Mohan
SC16D025
Ph.D (Humanities)
IIST
monishamohandas11@gmail.com

Stooping,
Wearing battered attire
she walked on.

Some stayed,
Stared,
Some commented

Hot tears rolled down
That dirty face
When she heard

she wept silent
And
Moved on.

Tears or sweat
she knows not
Saline, it was.

The sun battered on,
With the blinding, binding heat
Ah, sweat it may be, she thought

The tattered clothe
Wind around, stooped thrice
she moved forth.

The wind came
Lifted her hood
Unrecognizable she was.

Looked up, she received the
Drop from heaven
Drenched she was, in rags.

The cold bit her soul
With tittering teeth
she bit her lip

Blood oozed
But no cold snoozed
Freezing she stooped further.

Some stayed, in the bitter cold
Oh no, not to comfort
But to comment

Hot liquid showered down
her cheeks.
Now, she knew for sure, it to be her tear.

The shower and the tear
Merged to beat
The dirt and burden off herself

With the dirt and the burden
Half way wiped
She cursed herself.

For the ignorance
In which She
Caged Herself.

They won't assist You
Neither in trouble
Nor in trauma or in coma

Unfortunately they stay
To watch You suffer.
Then why do You buffer?

Bear and bent with the burden
They shower?
Move, move on.

Move, shedding the burden.
Stretch and walk
Head held high.

Tattered, Your attire maybe
But You behold a bettered self
What's the need of that rag?

Tear! Tear! Tear!
That useless bit of hag
And expose Your suppressed self.

Go on Girl, don't be shy
Love Yourself
Respect Yourself and
Embrace Yourself.

Don't be defined, define Yourself
Defy the impose, pose Your self
Let them know, You can ever be broken

Flexibility when exploited
Brands with tungsten
Know, know this you fools

Because, enough is enough
Nothing more nothing less
Nothing more nothing less!!

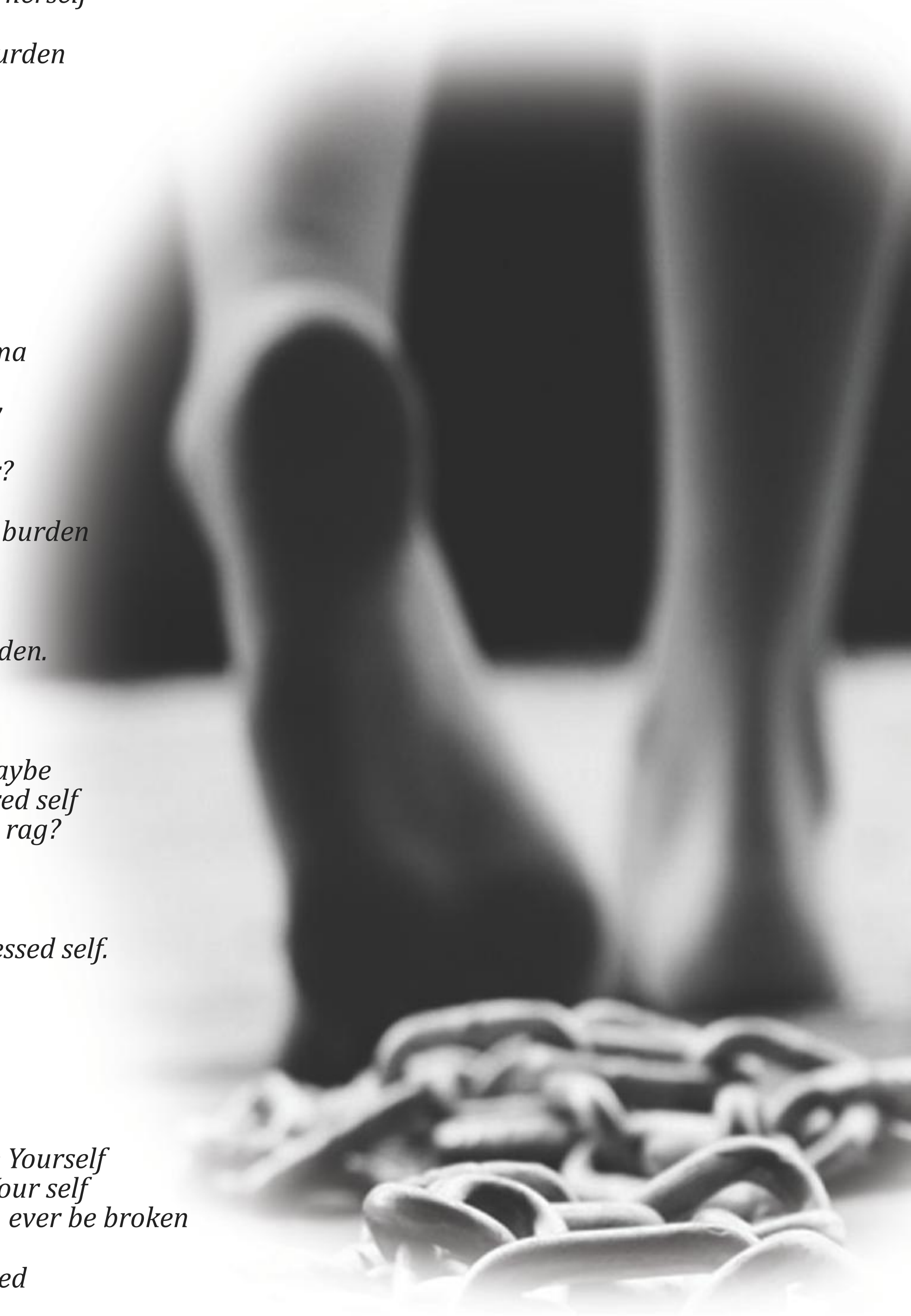

Saisree S
SC16D029
Ph.D (Chemistry)
IIST
saisreesn@gmail.com

PENCIL DRAWING

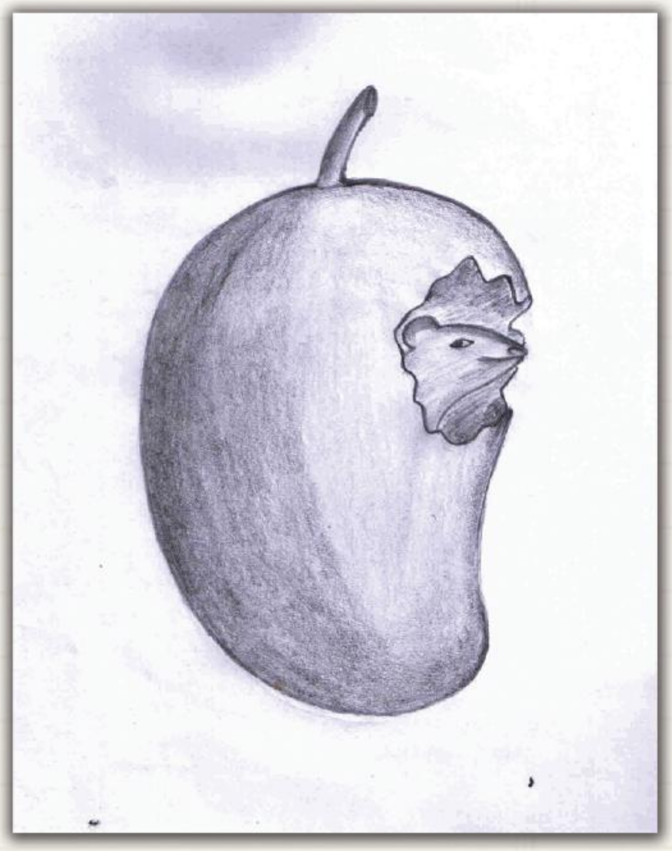

पानी

Radheshyam Yadav
Jr Hindi Translator
RRSC-South, Bangalore
NRSC, ISRO
rshyam.ydv@gmail.com

(**सारांश**:यह एक प्रतीकात्मक काव्याभिव्यक्ति है। इसमें पानी के संघटक तत्व हाइड्रोजन एवं ऑक्सीजन के माध्यम से समाज के समग्र विकास एवं खुशहाली के लिए संघर्षशील समाज सेवियों को एकजुट होकर जन-कल्याण कार्य करने के लिए उत्प्रेरित करने का प्रयास किया गया है।)

अरे पानी!
पानी के लिए
बेपानी क्यो हो रहा?
जल रहा हाइड्रोजन जहाँ
क्या नहीं ऑक्सीजन वहाँ?
क्या उचित अनुपात नहीं
या सुयोग समानुपात नहीं?
जल रहा समाज क्यों
समग्र है धुआं धुआं ?

उत्सर्गी हाइड्रोजन से
उत्प्रेरक ऑक्सीजन
कर ले संयोग
दो एक के अनुपात में
मिलकर बन जाओ प्यारे
पानी समानुपात में।

पानी
जलते को जुडायेगा
धधकते को बुझायेगा
आयतन को त्यागकर
बेआयतन आकार का
सतल से बेतल
भाप बन जायेगा।

उत्सर्ग हाइड्रोजन का
उत्प्रेरण ऑक्सीजन का
आखिर पानी बनकर ही
सार्थक हो पाएगा।।

Nagaraj Anant
Scientist SE (Electronics)
Satellite Control System (SCC)
ISRO ISTRAC Peenya
Bangalore 560058
nagarag_anatha@istrac.gov.in

प्यारे नेता अब्दुल कलाम

- रक्षा क्षेत्र में
  अब्दुल कलाम,
  देन बहुत दिए
  आपको सलाम।

- रॉकेट हो या
  मिसाइल का डिज़ाइन,
  सिद्धि के बाद ही
  आपको चैन ।

- नवभारत के
  गांधी है आप,
  क्षिपणी के क्षेत्र में
  बाप रे बाप ।

- प्यारे नेता
  भारत के,
  सौदागर हमारे
  सपनों के।

- रामेश्वरम से
  रैसीना हिल तक,
  आपकी उन्नति से
  सबको सबक।

- सबको प्यारे
  मेहनत मूर्ति,
  सारी दुनिया में
  फैली है कीर्ति ।

- भाषण कला में
  चतुर्मति,
  भरोसा बढाने में
  कुशाग्रमति ।

Nikhil Raj
SC15D023
Ph.D (Avionics)
IIST
nikhilraj.eee@gmail.com

കാട്ടുതീ

വലിച്ചു തീർത്ത സിഗരറ്റിന്റെ കുറ്റി അശ്രദ്ധമായി തറയിലേക്കെറിഞ്ഞാണ് അന്നയാൾ കുന്നിറങ്ങിയത്. എത്തിപ്പിടിക്കാൻ ഒന്നുമില്ലാതെ പാതിയെരിഞ്ഞടങ്ങുക എന്ന വിധിയിൽ, അവശേഷിച്ച തീപ്പൊരികളും അവസാനിപ്പിച്ചേനെ. അപ്പോഴാണ് പടിഞ്ഞാറ് നിന്ന് ഒരു വരണ്ട കാറ്റ് വീശിയത്. വിസ്മരിക്കപ്പെടലിന്റെ ഓരത്തു നിന്ന് ഒരു തീപ്പൊരി തൊട്ടടുത്ത കരിയിലക്കൂട്ടത്തിലേക്ക് പാറി വീണതും. ഒട്ടിച്ചേരലിലെ സുരക്ഷിതത്വത്തിൽ നിന്നും അടർന്നുവീഴലിലെ നിസ്സഹായതയിലേക്ക് പൊടുന്നനെ കൂറുമാറിയ വികാരങ്ങളുടെ ഉൾച്ചൂടിൽ മുഴുവനായും ഉണങ്ങിക്കഴിഞ്ഞ ഒരില. ആ തീപ്പൊരിയെ തന്റെ ആത്മാവിലേക്ക് ഏറ്റെടുത്തു. കത്തിത്തുടങ്ങിയ ആ കരിയിലയോട് ചേർന്ന് കിടന്ന് തങ്ങൾക്കിടയിലെ ഒരേശിഖര ബന്ധത്തിന്റെ പഴയ ഓർമ്മകളെ താലോലിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന മറ്റൊന്ന്, തീനാളങ്ങളെ തന്നിലേക്ക് പകർന്നു. നിമിഷങ്ങൾക്കകം, പച്ചപ്പിന്റെ സ്വപ്നങ്ങളിൽ ഉറങ്ങിക്കിടന്ന ഒരു കൂട്ടം കരിയിലകളെ അഗ്നിയെരിയിച്ചു.

അധികമൊന്നും ഉയരമില്ലാത്ത ഒരു കുന്നായിരുന്നു അത്. പാതിയിലെപ്പോഴോ തോർന്ന ഇടവപ്പാതിയുടെ ദിനങ്ങൾ തൊട്ട് മഴ പെയ്യാൻ മറന്ന ഒരിടം. മണ്ണ് മറയ്ക്കുവോളം ഇടതൂർന്ന് പുല്ലു വളർന്നു നിന്നിടം. വേനലിന്റെ തീവ്രതയിൽ സ്വർണനിറമാർജ്ജിച്ച പുൽക്കൊടികൾ തങ്ങൾക്കു വേണ്ടിത്തന്നെയുള്ള ചിതയൊരുക്കങ്ങളിലായിരുന്നു. വേരുകളിൽ മാത്രം ജീവനവശേഷിച്ച പുൽക്കൊടികളിലേക്ക് തീ പടർന്നു. അതിജീവനത്തെയും പൂർണനാശത്തയും വേർതിരിക്കുന്ന അതിർവരമ്പുകൾ പലയിടങ്ങളിലും ഭേദിക്കപ്പെട്ടതിനാലാവണം, പ്രതിരോധത്തിന്റെ സൂചന പോലും നൽകാതെ അവ കത്തിത്തുടങ്ങി. നിലനിൽപ്പാണെങ്കിൽ, മരണമാണെങ്കിൽ പോലും, അതൊരു കൂട്ടായ പ്രക്രിയയാണെന്ന തിരിച്ചറിവിൽ, പുൽക്കൊടികളിൽ ഒന്നിൽ നിന്ന് മറ്റൊന്നിലേക്ക് തീനാമ്പുകൾ കൈമാറ്റം ചെയ്യപ്പെട്ടു.

കുന്നിറങ്ങിയാൽ മരങ്ങൾ തിങ്ങിയ കാടാണ്. ഏതു വേനലിലും ഉണങ്ങാത്ത, പാതാ

ളത്തോളം വേരുകളുള്ള വന്മരങ്ങളുടെ കാട്. അവയുടെ വേരുകൾ സ്പർശിക്കാത്തയിടങ്ങളെല്ലാം ചെറു സസ്യങ്ങൾ കീഴടക്കിയിരുന്നു. നിലം, ഉതിർന്നു വീണ ഇലകൾ കൊണ്ട് നിറഞ്ഞിരുന്നു. ഇത് വരെ ചെറുത്തുനിൽപുകളില്ലാതെ മുന്നേറിയ കത്തിപ്പടരലുകൾക്ക് മുന്നിൽ കാട് തലയുയർത്തി തന്നെ നിന്നു. പക്ഷേ, അപ്പോഴേക്കും, തീപ്പൊരിയുടെ ഹ്രസ്വായുസ്സിനും, കരിയിലകൾ കരിയും വരേയ്ക്കും മാത്രം ഉറഞ്ഞു തുള്ളുന്ന അഗ്നികുണ്ഡത്തിന്റെ സമരസപ്പെട്ട സ്വപ്നങ്ങൾക്കുമപ്പുറത്തേക്ക്, കാടിനെ ദഹിപ്പിക്കാൻ മാത്രം കെൽപ്പുള്ള എന്തോ ആയി അത് പരിണമിച്ചിരുന്നു. ആദ്യം, കൊഴിഞ്ഞ ഇലകൾ കീഴടക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ നിന്നു കുറ്റിച്ചെടികളിലേക്ക്. കുറ്റിച്ചെടികളിൽ നിന്നും ശിഖരങ്ങളിലേക്ക്. ചില്ലകളിൽ നിന്ന് ചില്ലകളിലേക്ക്. മരങ്ങളിൽ നിന്ന് മരങ്ങളിലേക്ക്. കുന്നിൻ മുകളിൽ നിന്ന് പോലും വിദൂരമായി തോന്നിയേക്കാവുന്ന അകലങ്ങളിലേക്ക് വൈകാതെ കാട്ടുതീ വ്യാപിച്ചു. കാറ്റ് വീശിക്കൊണ്ടിരുന്നു. സൂര്യനസ്തമിച്ചു.

* * * * * * * * * * * *   * * * * * * * *

ദിവസങ്ങൾക്കു മുൻപുണ്ടായ കാട്ടുതീയെക്കുറിച്ചുള്ള അറിവുകളേതും ഇല്ലാതെയാണ് ഞാനന്ന് അവളെയും കൂട്ടി ആ കുന്നിൻചരുവിലേക്ക് പോയത്. അർദ്ധചന്ദ്രന്റെ അരണ്ടവെളിച്ചത്തിലും കാട്ടുതീയെടുത്ത കാടിന്റെ ശേഷിപ്പുകൾ വ്യക്തമായി കാണാമായിരുന്നു. ശവപ്പറമ്പിനെ ഓർമ്മിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് നിർജ്ജീവമായി നിലകൊണ്ട ആ ശൂന്യതയ്ക്കു സാക്ഷി നിൽക്കേ ഞങ്ങൾ ആത്മാക്കളാൽ ബന്ധിക്കപ്പെട്ടിട്ടില്ലാത്ത ഒറ്റശരീരങ്ങളായി. വർഷങ്ങളോളം ഉള്ളിലേറ്റിയ കൗമാരസ്വപ്നങ്ങളെല്ലാം നിശ്ചലമായി. ചീവീടുകളുടെ പോലും കരച്ചിൽ കേൾക്കാനില്ലായിരുന്നു. ഏകാന്തതയുടെയും ഒറ്റപ്പെടലിന്റെയും അസ്തിത്വങ്ങളിലെ അന്തരം ഓർമിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് പരന്നു കിടന്ന വിജനമായ ദുരന്തഭൂമിയുടെ വക്കുചേർന്ന് ഞങ്ങൾ നിന്നു. ഒരു മഴക്കാലത്തിന് എല്ലാം മാറ്റാൻ കഴിയും എന്നവൾ പറയുന്നുണ്ടായിരുന്നു. ഉള്ളറകളെല്ലാം തുറന്നുകാട്ടിക്കൊണ്ട്, കാടകത്തിന്റെ നിഗൂഢതകളൊന്നുമില്ലാതെ, ഉദരത്തിൽ ജീവാംശങ്ങളേറ്റാതെ, ഭീതിതമായ രൂപാന്തരപ്പെടലിന്റെ അന്തിമോല്പന്നമായി. കാടെന്ന് വിളിക്കാനാവത്ത വിധം മുറിവേറ്റ ഈ ഭൂപ്രദേശത്തിനെ കുളിർപ്പിക്കാൻ ഇനിയുമെത്ര മഴപ്പെയ്ത്തുകൾ വേണ്ടിവരും. കുന്നിന്റെ ഉന്നതിയിൽ, കുറിയ കിനാവുകളുടെ വിമൂകമായ വിളനിലത്തിൽ ഞങ്ങൾ നിശബ്ദരായിരുന്നു. അന്ന് ഞങ്ങൾ സംസാരിച്ചത്, പക്ഷികളെയും മഴത്തുള്ളികളെയും കുറിച്ച് മാത്രമായിരുന്നു. രാപ്പാടിയേയും വേനൽമഴയേയും കുറിച്ചവളും, കഴുകന്മാരെയും പേമാരികളെയും പറ്റി ഞാനും.

* * * * * * * * * * * *   * * * * * * * *

മഴ പെയ്തു തുടങ്ങി. കുന്നിൻമുകളിൽ പിന്നെയും പുൽനാമ്പുകൾ മുളച്ചു. കാട്ടുതീക്കു ശേഷം ആ പ്രദേശത്ത് ഭ്രഷ്ടുകൽപിച്ച വന്യജീവികൾ പതിയെ പതിയെ തിരിച്ചുവന്നു തുടങ്ങി. ആദ്യം വന്നത് മാനുകളായിരുന്നു. പച്ചപ്പുല്ലുകൾക്ക് പിന്നെയും വലിപ്പം വച്ചപ്പോൾ മാനുകൾക്കൊപ്പം കാട്ടുപോത്തിൻ കൂട്ടങ്ങളെത്തി. വഴിയെ കടന്നുപോയ ഓരോ വാഹനത്തിന്റെ ശബ്ദങ്ങളിലേക്കും, തീറ്റയ്ക്ക് താത്കാലിക വിശ്രമം നൽകി, അവ മുഖമുയർത്തി. ശബ്ദങ്ങൾ കേൾക്കാനാവാത്തത്രയും അകലങ്ങളിലെത്തി എന്നുറപ്പായപ്പോൾ മാത്രം നോട്ടങ്ങൾ മണ്ണിലേക്ക് തന്നെ മടങ്ങിപ്പോയി. മഴ പിന്നെയും

പെയ്തു. കത്തിയെരിഞ്ഞ മരങ്ങൾക്ക് ജീവൻ വച്ചു. കാട് പിന്നെയും ഉണർന്നു. ഭൂതകാലത്തിന്റെ ചാരങ്ങൾ അവശേഷിപ്പിച്ച വളക്കൂറുള്ള മണ്ണിലേക്ക് വേരുകൾ ആർത്തിയോടെ ആഴ്ന്നിറങ്ങി. തീപിടുത്തത്തിനു ശേഷം കാടിന്റെ ഉള്ളറകളിൽ ഒതുങ്ങിക്കൂടിയ കാട്ടാനകൾ പിന്നെയും പുറത്തിറങ്ങി. വിത്തുകൾക്ക് രൂപമാറ്റം വന്നു. അവയ്ക്ക് വേരുകൾ മുളച്ചു. ഇലകൾ കിളിർത്തു. കുറ്റിച്ചെടികൽ വീണ്ടും തലയുയർത്തി. കാടകങ്ങളിൽ ഉറവകൾ പൊട്ടി. മരച്ചില്ലകളിൽ പക്ഷികൾ കൂടൊരുക്കി. ചീവീടുകൾ ശബ്ദിച്ചു തുടങ്ങി. ദിവസങ്ങൾക്കുള്ളിൽ കാട്ടുതീയുടെ ഓർമ്മയെപോലും തുടച്ചു നീക്കുംവിധം കാട് വളർന്നു പൊങ്ങി.

* * * * * * * * * * * *   * * * * * * * *

അന്നത്തെ മഴയ്ക്ക് പിന്നെയും മാസങ്ങൾക്ക് ശേഷമാണ് ഞാൻ ആ കുന്നിൻപുറത്തേക്ക് വീണ്ടും പോയത്. രാത്രിയായിരുന്നു. നിലാവുണ്ടായിരുന്നു. ബൈക്ക് റോഡിന് ഓരം ചേർത്തുനിർത്തി, കുന്നിലേക്ക് നടന്നു. കുന്നിറങ്ങിയാൽ ഇടതിങ്ങിയ കാടാണ്. കുന്നിന്റെ ഉയരത്തിൽ നിന്ന് കാടിനെ നോക്കി. ഒരു നിമിഷം. ഒരേയൊരു നിമിഷം മനുഷ്യസഹജമായ എല്ലാ പേടികളേയും ഉപേക്ഷിച്ച് കാടിറങ്ങാനുള്ള തോന്നലുണ്ടായി. ഓരോ അതിജീവനത്തിന്റെ ചരിത്രവും, വേട്ടനഖങ്ങളുടെ വേഗതയിലോ, തേറ്റപ്പല്ലിന്റെ മൂർച്ചയിലോ, ഒറ്റക്കൊമ്പന്റെ കാലടികളിലോ വച്ച്, ഏതു നിമിഷവും തിരുത്തിയെഴുതപ്പെട്ടേക്കാവുന്ന ആകസ്മികതകളുടെ കാട്. പേടിയുടെ, പോരാട്ടത്തിന്റെ, പലായനത്തിന്റെ നിമിഷങ്ങളിൽ, അഡ്രിനാലിൻ കീഴടക്കിയ രക്തവ്യൂഹത്തിന്റെ ചടുലതയിൽ, ഉണർന്നിരിപ്പുണ്ടിപ്പോഴും എന്ന തെളിച്ചമുള്ള യാഥാർത്ഥ്യത്തിൽ മാത്രം വിശ്വസിക്കാൻ, ഒരു നാഗരിക മനുഷ്യനായി ജീവിക്കുക എന്ന മഹത്തായ മടുപ്പിൽ നിന്ന് മോചനം നേടാൻ... ഇല്ല. ചില തോന്നലുകൾ തിരസ്കരിക്കപ്പെടാനുള്ളതാണ്.. ബൈക്ക് തിരിച്ചു. വെളിച്ചം വഴികാട്ടിയായി.

ഡയറിയിൽ അന്നേ ദിവസത്തെ അനുഭവക്കുറിപ്പുകളുടെ മഷി പരന്നു. വികാരങ്ങൾ വാക്കുകളായി. ശ്വാസകോശത്തിന്റെ ഭിത്തികൾ നിക്കോട്ടിൻ കലർന്ന വാതകത്തിന്റെ ലഹരിയിൽ അഭയം തേടി. കണ്ണുകൾ ഇടയ്ക്കിടെ ലാപ്ടോപ്പിന്റെ ത്രസിപ്പിക്കുന്ന വെളിച്ചത്തിലേക്ക് തെന്നിനീങ്ങി. പുറത്തു മഴ പെയ്തു തുടങ്ങി. ചുവരിനോട് ചേർന്ന് കിടന്ന് ഇടവപ്പാതിയുടെ തണുപ്പും തലോടലും അനുഭവിച്ച പഴയ രാത്രികളിലേക്ക് ചിന്തകൾ മടങ്ങിപ്പോയി. ഓർമ്മകളെ സ്വതന്ത്രരാക്കേണ്ടതുണ്ട്.മേശപ്പുറത്തു അവസാനത്തെ കുറച്ചു പേജുകൾ മാത്രം വായിക്കാൻ ശേഷിച്ച നിലയിൽ 'മോബിഡിക്ക്' കിടക്കുന്നുണ്ടായിരുന്നു. പുസ്തകം കയ്യിലെടുത്തു. ഞാൻ കപ്പൽ തകർന്ന നാവികനായി. ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരുന്ന മരത്തടിയിൽ അള്ളിപ്പിടിച്ചിരുന്നു കൊണ്ട് ഇസ്മേയൽ, നിശബ്ദമായ സമുദ്രത്തിനുമപ്പുറത്തെ അഗോചരമായ ചക്രവാളത്തെ നോക്കി. ഇരുട്ട് സമുദ്രത്തിനെക്കാൾ കനത്തിൽ പരന്നു കിടന്നിരുന്നു. അകലയെവിടെയോ, ഉടലിലുടനീളം ചാട്ടുളിയുടെ പാടുകളുമായി, മോബിഡിക്ക് എന്ന ഭീമാകാരനായ വെള്ളത്തിമിംഗലം. കപ്പൽഛേദങ്ങൾക്കിടയിലൂടെ നീന്തിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

Dr. Jinesh K B
Assistant Professor
Dept of Physics
IIST
kbjinesh@gmail.com

ഗണിതം

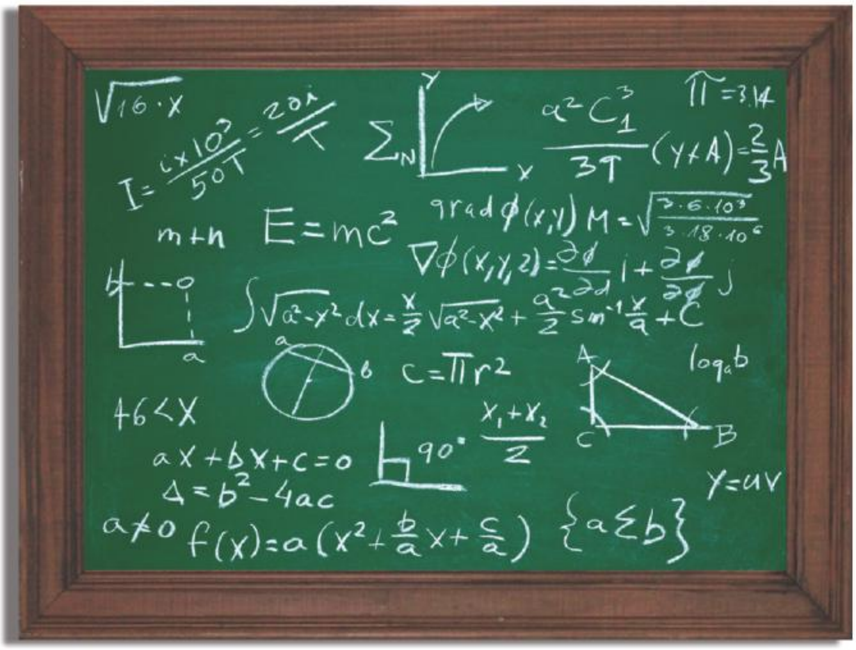

ചോക്കുമുറിയുടെ ചുറ്റിക കൊണ്ടു പ്രൊഫസർ ഗണിതത്തിന്റെ കൈപ്പത്തിയിൽ അവസാനത്തെ ആണിയും അടിച്ചുകയറ്റി. സംശയം തീരാതെ, അവന്റെ എഴുന്ന വാരിയെല്ലുകൾക്കിടയിൽ വീണ്ടുമയാൾ ചോദ്യച്ചിഹ്നങ്ങളുടെ മൂർച്ച കൊണ്ടു കുത്തിനോക്കി. പ്രപഞ്ചത്തോളം വലുതായ ആശയങ്ങളുമടക്കി അവൻ ബ്ലാക്ക് ബോർഡിൽ തൂങ്ങിക്കിടന്നു. അവനെ മനസ്സിലാവാത്ത ശിഷ്യന്മാർ അവനുവേണ്ടി സ്തുതി പാടി ക്ലാസ്സ്മുറികളിൽ നിന്നും പലായനം ചെയ്തു. ഒറ്റയ്ക്ക്, ആകാശത്തിന്റെ അനന്തതയേയും നോക്കി വാരാന്തത്തിൽ ആളൊഴിഞ്ഞ ക്ലാസ്സ്മുറിയിൽ അവൻ മരിച്ചു. മൂന്നാം നാൾ ഗണിതത്തിൽ നിന്നു ഗണിതം ഉയിർത്തെണീറ്റു. ഈയാംപാറ്റകളെപ്പോലെ ബ്ലാക്ക്ബോർഡിന്റെ നിശാമണ്ഡലത്തിൽ അക്കങ്ങൾ നഷ്ടപ്പെട്ട്, ആത്മാവില്ലാതെ അവൻ നൂറായിരം ഗ്രീക്ക് അക്ഷരങ്ങളായി പറന്നു നടന്നു. ഒരു രാത്രി മാത്രം അവശേഷിച്ച ആയുസ്സുമായി കൂടിപ്പറന്നും തമ്മിലടിച്ചും അവർ ബ്ലാക്ക്ബോർഡിൽത്തന്നെ വീണു പിടഞ്ഞു ചത്തു.

പ്രൊഫസറുടെ കൈമുദ്രകളിൽ നിന്നു പറന്നയർന്ന നരിച്ചീറുകൾ മുന്നിൽക്കണ്ട അക്ഷരങ്ങളെയെല്ലാം വിഴുങ്ങിയും വിസർജ്ജിച്ചും പുതിയ ലയവിന്യാസങ്ങൾ തീർക്കുകയാണ്. ഓരോ വിന്യാസവും ഓരോ സിദ്ധാന്തത്തെ പ്രസവിക്കുന്നു. അങ്ങനെ, അക്ഷരങ്ങളുടെ സങ്കലനത്തിലൂടെ ദ്രവ്യവും ഊർജ്ജവും ഒന്നാണെന്ന് തെളിയിച്ച് അയാൾ ജീനിയസ്സായി മാറി. ഒക്കത്തു കുഞ്ഞക്ഷരങ്ങളെ ചുമന്നുനിൽക്കുന്ന വലിയ അക്ഷരങ്ങൾ കൊണ്ട് അവൻ പൊതു ആപേക്ഷികതയുടെ രാശിചക്രം വരച്ചു. അതിൽ നിന്നും മനസ്സിലായ, തന്റെ തലച്ചോറിനപ്പുറത്തുള്ള പ്രപഞ്ചവിതാനത്തെപ്പറ്റി അവന് ഘോരഘോരം പ്രസംഗിച്ചു. പരമാണുവിനെ തല്ലിയുടച്ച്, സിദ്ധാന്തങ്ങളെ വിലപേശി അവൻ ധനികനായി. ഒറ്റുകാശിനൊപ്പം തീറെഴുതിക്കിട്ടിയ ശ്മശാനഭൂമിയിൽ മരങ്ങൽ മുറിച്ചും മലകൾ നിരത്തിയും അവൻ കോൺക്രീറ്റ് കൂടാരങ്ങൾ പണിതു. അവിടെ കുഞ്ഞുകുഞ്ഞു മുറികളിലെ കരിമ്പലകകളിൽ അവൻ വീണ്ടും അക്കങ്ങളില്ലാത്ത ഗണിതത്തിന്റെ അൾത്താരകൾ പണി

തുവച്ചു, അതിനു മുന്നിൽ നിന്നു സിദ്ധാന്തങ്ങളെ പ്രസവിപ്പിച്ചു. എന്നിട്ട് അവയൊന്നും പറന്നുപോകാതെ വാതായനങ്ങൾ ചില്ലിട്ടടച്ചു. അങ്ങനെ, പ്രപഞ്ചമത്രയും തനിക്കുവേണ്ടിയാണു നിലനിൽക്കുന്നതെന്നുള്ള ധാരണയിൽ അയാൾ അതിജീവനത്തിന്റെ സാങ്കൽപ്പിക വലയം മുറിച്ചു കടക്കാൻ തുടങ്ങുകയാണ്...

പെട്ടെന്ന്, മനുഷ്യന്റെ സങ്കീർണ്ണമായ നാഡീവ്യൂഹങ്ങളുടെ കൂട്ടിൽക്കിടന്ന് ഗണിതത്തിന്റെ ഇത്തിരിപ്പോന്ന കുഞ്ഞുങ്ങൾ നിലവിളിച്ചു. അതുകേട്ട്, പരിണാമത്തിന്റെ ഉള്ളറകളിൽ, പണ്ടെങ്ങോ മൺമറഞ്ഞ അക്കങ്ങളുടെ അസ്ഥിമാടങ്ങളിൽ ആവേശിച്ചിരുന്ന ഗണിതത്തിന്റെ ജീവാത്മാവൊരു ഊർദ്ധ്വൻ വലിച്ചു. ആ ശ്വാസവേഗത്തിൽ നിന്നു പൊട്ടിപ്പുറപ്പെട്ട മിന്നൽപ്പിണരുകൾ പ്രൊഫസറുടെ നാഡീകോശങ്ങളെ കശക്കിയെറിഞ്ഞു. ബ്ലാക്ക്ബോർഡിലെ ആൽഫയും ബീറ്റയും ഗാമയും അവരുടെ വള്ളിപ്പടർപ്പുകളുടെ നൂറായിരം കൈകൾകൊണ്ടു പ്രൊഫസറെ വരിഞ്ഞുകെട്ടി. അയാൾ സൃഷ്ടിച്ച വിഷവാതകങ്ങൾ കോൺസൻട്രേഷൻ ക്യാമ്പുകളിൽ നിറഞ്ഞു. അതിലേക്ക് നാസികൾ തള്ളിവിട്ട രണ്ടു ലക്ഷം കുഞ്ഞുങ്ങളുടെ ആത്മാക്കൾ വിഷപ്പുക നിറഞ്ഞ ശ്വാസനാളത്തിന്റെ വിങ്ങലുമായി, മറ്റേതോ ക്യാമ്പിൽ കിടന്നു പിടയുന്ന അമ്മയെത്തേടി കരഞ്ഞും ചുമച്ചുംകൊണ്ട് അയാളുടെ മുന്നിൽക്കിടന്നു പിടഞ്ഞു. പ്രാണൻ വിടുംമുൻപ് ജവാൻമാർ ചൂളയിലേക്കു തള്ളിയിട്ട ശരീരത്തിൽ നിന്ന് ആളുന്ന തീയുമായി അസ്ഥിമാത്രമായ ജൂതന്മാർ അവന്റെ മുന്നിൽ വീണു കരിഞ്ഞു. അയാളുടെ കൈപ്പിടിയിൽ നിന്നു കുതറിയോടിയ സമവാക്യങ്ങൾ സ്ഥലകാലങ്ങളുടെ അദ്വൈതത്തിൽ നിന്നും ഊർജ്ജ, ദ്രവ്യങ്ങളുടെ പൂക്കൾക്കു പകരം അണുവിസ്ഫോടനങ്ങൾ തീർത്തു. അത് അവന്റെ കുടിലുകളിലും കിടപ്പറകളിലും അഗ്നിപുഷ്പങ്ങൾ വിതറി. അതിന്റെ വികിരണങ്ങൾ കൊണ്ട് അവൻ സ്വന്തം ജനുസ്സിന്റെ ജനിതകശ്രേണിയുടെ പടികൾ തീർത്തു.

നിലനിൽപ്പിന്റെ പ്രത്യയശാസ്ത്രം വളരെ ലളിതമാണ്; അതിനെ പരിണാമം എന്നു വിളിക്കുന്നു. പ്രകൃതിയുടെ സോഷ്യലിസത്തിൽ ശക്തന്മാർ മാത്രം തെരഞ്ഞെടുക്കപ്പെടുന്നു, അവർ മാത്രം നിലനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. അതു മനസ്സിലായിത്തുടങ്ങിയപ്പോഴേക്കും പ്രൊഫസറുടെ സമവാക്യങ്ങൾ ബ്ലാക്ക് ബോർഡിൽ നിന്നും രക്ഷപ്പെട്ടിരുന്നു. അവ ബുദ്ധിമാന്മാരുടെ തലച്ചോറുകളിൽ വ്യാപിച്ചു പെരുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തന്റെ സമവാക്യങ്ങളുടെ ആളൊഴിഞ്ഞ ശവപ്പറമ്പു കണ്ട് ആദ്യമായി പ്രൊഫസറുടെയുള്ളിൽ നേരിയ ഒരു കുറ്റബോധം തളിർത്തു. സത്യസന്ധരായ അക്കങ്ങളുടെ നേരറിവുകളെക്കാൾ, അർത്ഥമറിയാത്ത അക്ഷരക്കൂട്ടങ്ങളിലൂടെ അറിവിന്റെ അതിരുകൾ കടന്നുപോയതോർത്ത് അയാൾ പശ്ചാത്തപിച്ചു. മാറ്റത്തിന്റെ മുൾപ്പടർപ്പുകളിൽ കിടന്നു ചോര പൊടിഞ്ഞ് ആരോടെന്നില്ലാതെ അയാൾ കുമ്പസാരിക്കുമ്പോൾ അതുകേട്ട് അതുവഴി പറന്നുപോയ തിത്തിരിപ്പക്ഷികൾ കളിയാക്കിച്ചിരിച്ചു. അനുകമ്പയും പ്രണയവും വെറും ജനിതകസ്രാവങ്ങളുടെ പാർശ്വ ഫലമാണെന്നു കണ്ടെത്തിയത് അയാൾ തന്നെയാണ്. അമ്മ കുഞ്ഞിനേയും ആണു പെണ്ണിനേയും സ്നേഹിക്കുന്നതിന്റെ രാസ സമവാക്യം കണ്ടെത്തിയതിനു അയാൾക്ക് അവാർഡു കിട്ടിയിട്ടുണ്ട്. മുലപ്പാലിന്റെ നിർമ്മലമായ മധുരിമയിൽ ഈഡിപ്പസ് കോംപ്ലക്സിന്റെ വിഷം ചേർത്തതും അയാളാണ്. ഒരു ജനുസ്സിന്റെ പരിണാമം കണ്ട് ഒരിക്കലും അനുതപിച്ചുകൂടാ... സന്തോഷവും അനുതാപവുമൊക്കെ ശരീരത്തിന്റെ വെറും രാസമാറ്റം മാത്രം!

പരിണാമത്തിനൊരു സ്വയം ശുദ്ധീകരണ പ്രക്രിയയുകണ്ട്. സംസ്കാരങ്ങൾ പടുത്തുയർത്തിയ വലിയ കോട്ടകളെ അത് ഒരൊറ്റ നിമിഷംകൊകണ്ടു നാമാവശേഷമാക്കുന്നു. അവിടെ പുതിയതൊന്നു കെട്ടിപ്പടുക്കുന്നു. ചരിത്രം തന്നെ പരിണാമത്തിന്റെ സമരത്തിലെ അതിജീവനത്തിന്റെ കഥകളും അതിലേറെ കെട്ടകഥകളുമാണ്. അതിലവൻ സൗകര്യപൂർവ്വം ദൈവത്തെയും സാത്താനെയും നന്മയെയും തിന്മയെയും നിർവ്വചിക്കുന്നു. നിർവ്വചനങ്ങൾ കാലക്രമേണ സിദ്ധാന്തങ്ങളായി. സിദ്ധാന്തങ്ങൾ നിലനിൽപ്പിനുവേണ്ടി തമ്മിലടിച്ചു. ആ സമരത്തിൽ വിജയിച്ച സിദ്ധാന്തങ്ങളുടെ വാജീകരണത്തിൽപ്പെട്ടു മനുഷ്യന്റെ മനസ്സിളകി, തപസ്സിളകി. സ്വന്തം സിദ്ധാന്തങ്ങൾക്കൊപ്പം മുന്നേറാനാവാതെ, തകർന്നു കിടക്കുന്ന ജനിതകശ്രേണിയുടെ പടികളിൽ മനുഷ്യൻ നിസ്സഹായനായി തൂങ്ങിക്കിടക്കുന്നു. അക്കങ്ങളില്ലാത്ത അവന്റെ ഗണിതാക്ഷരങ്ങളിൽ നിന്നും ദൈവവും സാത്താനും വറ്റിപ്പോയി.

അന്ന് അയാൾ ആദ്യമായി പരിണാമത്തിന്റെ പ്രപഞ്ചസത്യമറിഞ്ഞു - താനുകണ്ടാക്കിയ സിദ്ധാന്തങ്ങൾ പോലും തന്റെ പരിണാമത്തിനു വേണ്ടി സ്വയം ഉരുത്തിരിഞ്ഞതാണ്. താൻ മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ പരിണാമത്തിനു വേണ്ടി ബലിയാടായ, ആ അനിവാര്യതയിലെ ഒരു കണ്ണി മാത്രം. അനിവാര്യമായ പരിണാമമാണ് പ്രപഞ്ചത്തിലെ ഒരേയൊരു സത്യം.

മഹാസമാധിയുടെ മുഹൂർത്തത്തിനു തൊട്ടു മുൻപ് അയാളുടെ മുന്നിൽ ഗണിതം വീണ്ടും ആവിർഭവിച്ചു. പ്രൊഫസറുടെ അവസാന നിമിഷങ്ങളെ കരുണയോടെ നോക്കിക്കൊണ്ടു ഗണിതം പറഞ്ഞു: സാരമില്ല, ഇതൊന്നും നമ്മുടെ തീരുമാനങ്ങളല്ല. പരിണാമത്തിന്റെ ചതുരംഗക്കളത്തിലെ കറുപ്പും വെളുപ്പും കാലാളുകളാണു നീയും ഞാനും. ശക്തന്മാരെ സംരക്ഷിക്കുകയാണ് നിന്റെയും എന്റെയും ചുമതല. സാധാരണ ഗതിയിൽ നേരെ നേരെ പടവെട്ടുമ്പോൾ കോണോടു കോണ്. അതാണ് നമുക്കുള്ള ഒരേയൊരു നിയമം. അതിനപ്പുറമുള്ളതൊന്നും കാണാതെ, അറിയാതെ, നമ്മളെ കൺപട്ട കൊണ്ടു മൂടിയിരിക്കുന്നു. നിന്റെ സമവാക്യങ്ങളായി ഞാൻ ബ്ലാക്ക് ബോർഡിൽ പിറന്നു വീണതും പരിണാമത്തിന്റെ കൽപ്പന കൊണ്ടു തന്നെയാണ്. അറിവുകളുടെ വിസ്ഫോടനം കൊണ്ടായിരിക്കും മനുഷ്യരാശിയിയുടെ അവസാനം. നീ തൊടുത്തുവിട്ട ഗണിതാക്ഷരങ്ങളെല്ലാം നൂറു നൂറായിരം അറിവുകൾ നിനക്ക് തിരികെ കൊണ്ടുതന്നു. അറിവുകൾ നിന്റെ ചുറ്റും വളഞ്ഞു. പക്ഷേ, അഭിമന്യുവിനെപ്പോലെ, ആ പത്മവ്യൂഹത്തിൽ നിന്ന് എങ്ങനെ പുറത്തു കടക്കണമെന്ന് പരിണാമം നിന്നെയും പഠിപ്പിച്ചില്ല. അതു പഠിപ്പിച്ചിരുന്നെങ്കിൽ നീ പരിണാമത്തെ അതിജീവിച്ചേനെ അവിടെയാണ് കഥയുടെ വഴിത്തിരിവ്.

തന്റെ അവതാര ലക്ഷ്യം പൂർത്തിയായതറിഞ്ഞ്, പ്രൊഫസർ നിർവൃതിയോടെ കണ്ണുകളടച്ചു.

T C Rajan
Senior Project Assistant
Main Accounts Section
VSSC, Thiruvananthapuram
tc_rajan@vssc.gov.in

Painting

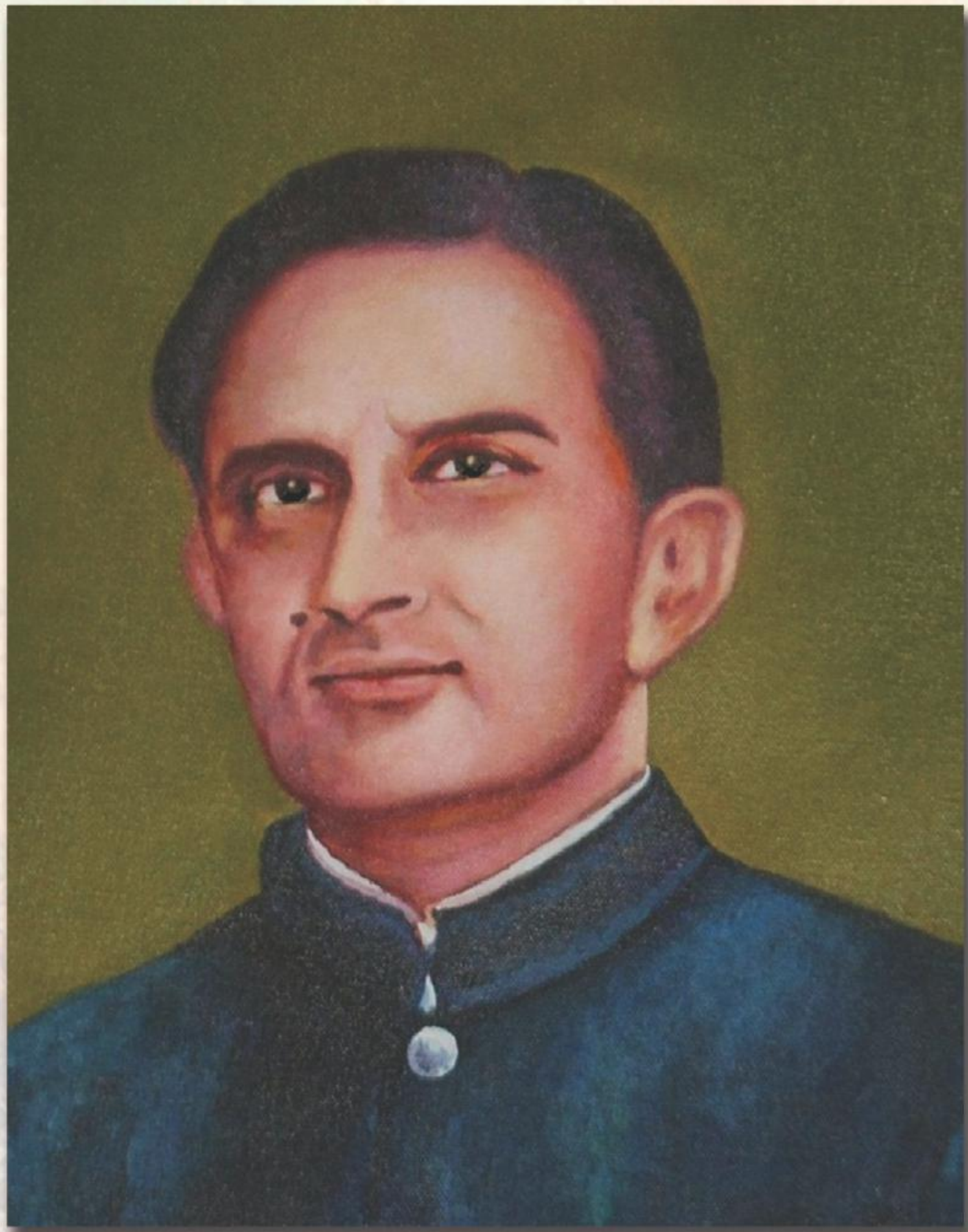

Vikram Ambalal Sarabhai

Designed by

Shiju U S
Reprographic Facility, Library
IIST, Thiruvananthapuram

SURABHI

Journal of Arts and Literature

The Bi-annual Journal of Indian Institute of Space Science and Technology

Vol.7 No.2
(December 2016)

Surabhi: Journal of Arts and Literature is a bi-annual art and creative journal published by Indian Institute of Space Science and Technology. It publishes creative and critical literary pieces like short stories, poems, memoirs, film/book reviews, travelogues, interviews, reports, sketches, photography, science fiction, pencil drawings and paintings. It has special interest in boosting the creative talents of people from various Centres of DOS. It intends to publish articles in English, Hindi, and in any Indian regional language. The Journal invites submissions in the above category for publication.

You may please send soft copies of your submissions to the Associate Editor to the following e-mail ID:

gigyjalex@gmail.com / gigy@iist.ac.in

Indian Institute of Space Science and Technology

Department of Space

Valiamala, Thiruvananthapuram